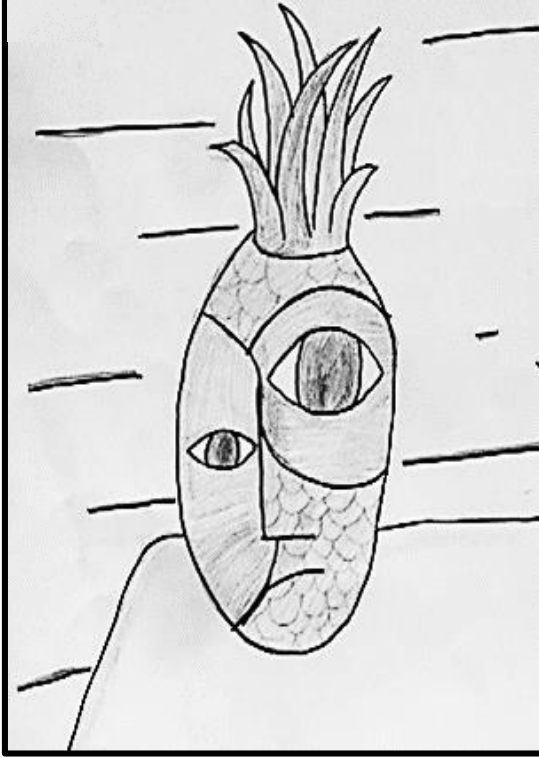

UMUT

Kültür – Sanat - Edebiyat

Nisa YERLİ

Sudenaz ŞENGÜL
BAZEN

Sıcak kahvemi yudumlarırken
Sonbaharı düşünürüm hep
Camın minderine oturup
Damlaların inişini izler,
Yağmur olurum bazen.

Yürürken göletlerin içinde
Nedensiz ansızın duraksayıp
Yüzümü okşayan rüzgârın
Sessiz çığlıklarını dinler,
Rüzgâr olurum bazen.

Ağaçların dallarına bakarken
Bir yaprak düşer toprağa
İçlerinden en güzeli, en sarısı
Onun süzülüşünü izler,
Sonbahar olurum bazen.

Geceleri yıldızları izlerken
Bir kaydıracak görürüm önce
Sonra sıkılan tüm çocuklar
Sırayla kayarlar yıldızlardan
Gökyüzü olurum bazen.

Elleri boyalı çocuklar görürüm
Rengârenk hayalleri vardır
Güneşi izlerler yağmur sonrası
Yağmurlardan şemsiye yapar
Gökkuşağı olurum bazen.

Nuray YILDIRIM
RÜYALAR OKULU

O gün periler okulunda ilk günümdü. Her yan kelebek, çiçek ve kuş doluydu. Arada bir minik kuşlar bana çarpıyordu. Ya da ben onlara çarpıyordum. Neyse. Bu okulda sınıflar notalar ile isimlendirilmişti. Uzun uğraşlar sonucu 6 Do sınıfını buldum. İçeri girer girmez gözlerim kamaştı. Meğer sınıftaki Gökkuşağı adındaki kız projesi üzerinde çalışıyormuş. Benden defalarca özür diledi. İçimde onunla iyi arkadaş olabileceğimi söyleyen kelebekler uçuşuyordu. O anda bana güneş gözlüğü veren Güneş isimli kıza teşekkür ediyordum. Çünkü az kalsın kör oluyordum. Güneş de güneş gibi içimi ısıtmıştı.

Ne kadar güzel bir okuldu burası. Herkes çok cana yakındı. Hakkında böyle düşünmediğim tek kız ise Ay'dı. Sınıfa geldiğimden

beri bana soğuk davranıyor ve ters ters bakıyordu. Dayanamayıp: " Bir sorun mu var?" dedim. Öylece kalmıştı. Güneş ve Gökkuşağı yanıma gelip "Ona bulaşmasan iyi olur, o okulun en kötüsüdür. Hatta bazıları onun uzay cadısının kızı olduğunu düşünüyor." dediler. "Peki" dedim başımı öne eğip. Kızlar benim keyfim yerine gelsin diye sınıf öğretmenimiz Çiçek ile tanıştırdılar beni. Öğretmen cidden çiçek gibi güzeldi. İki ders ya geçti ya geçmedi. Ay yanıma gelip özür diledi. Çünkü herkes onun kötü olduğunu düşünüyor, o sadece onlardan utanıyormuş. "Seni affettim." dedim yüksek sesle. Herkes bana bakıyordu. Onlara durumu anlattım. Ön yargılardan sıyrılmalısınız dedim. Herkes teker teker gelip Ay'dan özür diledi. Ay o günden sonra en iyi arkadaşım olacağına söz verdi.

Sonra ne mi oldu? Annemin sesini duydum. " Nuray, uyan kızım okula geç kalacaksın."

Sevil GÜLER
GERÇEK GÜLÜMSEME

Gülümsemek sizce yürek doldurur mu? Ufacık yapmacık bir gülümseme ile insan mutlu olur mu? Kısacık bir gülümseme insanın yüreğinde esen yalnızlık fırtınasını dindirebilir mi?

Gülümsemek saniye bile almayan, kolay bir mutluluk şeklidir. İnsanın insana verebileceği en büyük hediyedir bana kalırsa. Özellikle en ihtiyaç duyduğumuz anlarda, sıcacık, kalpten... Onun yerini hiçbir şey tutamaz. Gülümsemek iyidir, hoştur da biz gülümsemeye hep aynı çerçeveden baktık. Gülümsemiğimizde, ufak bir tebessüme maruz kaldığımızda insanlar her zaman bizim olağanüstü mutlu olduğumuzu düşündüler. Ya da hep mutlu olduğumuzu bu yüzden gülümsemeye ihtiyacımızın olmadığını. Oysa onlar hep unuttu gülümsemenin sadaka olduğunu. Bizi bazen dışladılar, ne de olsa bir yüzüne bakarı, bir gülümseyeni vardır dediler. Hâlbuki paramparça yüreğimizin, gülümsemeyen bir insan yüzüne hasret gözlerimizin ve buna hala katlanabilen

vefakâr buz tutmuş kalbimizin gerçek bir gülümsemeye o kadar ihtiyacı vardı ki ne zaman bir güler yüz görse ümide kapılır, o canavarların bir de saldırgan, yaralayıcı, kırıcı yapmacık gülüşleri her defasında onun içini kemirirdi. Kalbimiz buz tuttu, kötülük yapmaktan değil iyilik yüzü görememekten. Ne zaman mutlu olduğunu düşünse ayaklarının üzerine yığıldı. Kalbimiz artık çok temkinli ve de kendinden emin. Artık onun da acı dolu deneyimleri oldu, alışıyor. Kendisi de güldürmeyi becerebiliyor, dışa bağımlı değil artık. Samimi tebessümlere aynı şekilde karşılık verirken yapmacık gülücüklere "Yolun açık olsun." diyor.

Her gülümseme insanları mutlu etmez. Samimiyetsiz olanlar, yapmacık olanlar kendini o kadar belli ediyor ki. Gülümsemeyle ilgili size farklı bir bakış açısı sunmuşsam ne mutlu bana. Yüzünüzden gerçek gülümsemenin eksik olmaması dileğiyle...

Asya SAYLIK

KEÇİYE KAFA ATAN KIZ

Bebekliğimden beri içimde dolup taşan bir hayvan sevgisi vardı. Annemler -ben çok hatırlamasam da- köpek ve kedi beslediğimi, tavukları elimde gezdirdiğimi ve keçilere kafa attığımı bu yüzden de keçilerin benden korktuğunu söylerler. Çocukluğum hayvanları sevmekle geçmiş. Onlar beni sever miydi bilmem, sormak lazım. Keçilerin cevabını ise tahmin edebiliyorum.

O gün çok farklıydı. Arabaya atladım, yolda heyecandan duramıyordum. 4-5 yaşlarındaydım. Erkek kardeşim daha çok küçüktü, ne olduğunu bile anlamamıştı. Sonunda gitmek istediğimiz yere vardık. Nereye mi hayvanat bahçesine tabi ki. Girişte iki uzun boylu zürafa heykeli vardı. Kısa boylu zürafa heykeli olacak değil ya dediğinizi duyar gibiyim. 4-5 yaşlarındaki bir çocuk için çok daha uzundu. Hatırladığım kadarıyla ilk telli kafeslerde sarı kürklü aslanlar ve kaplanlar vardı. Birini geçince diğeri karşıma çıkıyordu. Kedilerden korkmadığımdan onları sevmiştim. Babamın kucağında onlara dil çıkarıyor, dişlerimi gösteriyordum. Sonrasında bir yola girdik. Bir tarafta su aygırı diğer tarafta ise zürafalar vardı. Kendimi Afrika'da gezer gibi hissettim. Su aygırı yerde bir havuz içindeydi. Çok ama çok korkmuştum. Üstüme atlayabilir, hiçbir güvenlik önlemi yok diye düşündüm. Zürafaları dikkatle inceledim. Merak ettiğim şey beslenme şekilleriydi. Sonra ayıları gördüm. İnanılmazdılar. Kocaman alanları vardı. Akvaryuma girdik. Binlerce deniz canlısı ile göz göze geldik. Akvaryumun sonunda timsahlar vardı. Beni korkutan ikinci hayvan onlar oldu. En son keçiler, tavuklar, tavus kuşları ve ördekler vardı. İşte benim dünyam dedim. Artık acıkmıştım ve eve akşam yemeğini yemek için gittik. Hayvanat bahçesiyle vedalaşmıştım.

Ben o hayvanat bahçesine 3-4 kez gittim. Maalesef şimdi kapalı, artık yok. Üzgünüm ve fotoğraflarıyla hasret gidiyorum. Benim ömür boyu unutmayacağım güzel anların ev sahibi hayvanat bahçesiydi. Yazımda maymunlardan bahsedecektim. Unuttuğum için kendilerinden özür diliyorum. Bir de kafa attığım keçilerden. Hayvan sevgim hiç bitmeyecek, hayvan sevginiz hiç bitmesin.

Betül YEMİŞÇİ

ÇÖP KUTUSUNUN DİLİNDEN

Ben bir çöp kutusuyum. Hepinizin bildiği üzere her yerde varım. Sınıftan markete, marketten eve anlayacağınız üzere ben pek çok yerde varım. Ancak bazı kişiler beni gördüğü halde bana ihanet ediyor ve çöplerini yere atıyorlar.

Oysa insanların benim yüzüme çöp atmaları hoşuma gidiyor. Ne garip değil mi? Kötü kokan çöpler yüzüme atılınca ben çok mutlu oluyorum çünkü bana atılan her şişe, her çöp; çevreye atılmayan, doğayı kirletmeyen şişe ve çöp demek. Ben görevimi yapmak istiyorum. Görevim çöp kamyonu gelene kadar çöpleri bir arada tutmak ve kamyon geldiğinde emanetimi çöp görevlisi amcalara teslim etmek. Bazen bedenimin yarısı boş kalıyor. Çöpçü amcalara mahcup oluyorum. Bugün işler kesat her hâlde çöp kutusu diyorlar. Evet diyorum işler kesat. Etrafım, parklar, bahçeler, yollar, sokaklar, denizler çöp kaynıyor. Ama çöpü zahmet edip de bana getirmeyen insanları anlayamıyorum doğrusu. Neden görevimi yapmama izin vermiyorlar? Neden doğaya ihanet ediyorlar? Ben kirlenmeye razıyım dünya kirlenmesin. Ben kötü kokmaya da razıyım yeter ki dünya kötü kokmasın. Çöplerini yere atanlara soruyorum. Çöplerinizi yere atmaktan çok mu zevk alıyorsunuz? Doğayı kirletmek hoşunuza mı gidiyor? Neden çöplerinizi güzel doğamıza atıp onu üzüyorsunuz? Peki, sizi bu konuda uyarıyorlar mı? Buradan yere çöp atanları uyarmayanlara da sesleniyorum. Yaşadığımız bu güzel yerin gittikçe kirlenmesini mi istiyorsunuz?

Lütfen artık doğaya ve bana daha fazla ihanet edip bizi daha fazla üzmeyin. Bana, doğaya acımıyorsanız kendinize acıyın. Yaşamınızı tehlike altına almayın. Çöplerinizi bana atın. Hem ben görevimi yapmanın iç huzuru ile yaşamıma devam edin hem siz sağlıklı ve temiz bir dünyada nefes alıp vermeye devam edin.

Pera YILDIRIM

GÖLGENİ YAKALA

Koşuyorum ama,
Karada değil havada,
Yüzüyorum ama
Suda değil boşlukta.
Yine de bir ses diyor ki bana,
Asla pes etme gölgeni yakala.

İmkânsız gibi geliyor kulağa,
Çünkü o önünde veya arkanda,
Arkandayken seni kovalar,
Önündeyken tam gaz kaçar,
Umursama, sen sadece gölgeni yakala.

Tam yetiştim derken,
Bir bakmışsın kaybolmuş.
Meğer o senden erken,
Saklanmanın yolunu bulmuş.

Eğer istiyorsan gerçekten,
Ona bir an evvel yetişmeyi,
O vakit asla pes etme,
İşte arkanda şimdi,
Amacını ulaşmanın vakti geldi.

Hayat bir yol diyorsan,
Yorulsan da engebelere hazırlan,
Doğru bildiğinden asla vazgeçme,
Sen
Gölgeni
Yakala..!

Bilge YILDIRIM

BİR SAYFA MUTLULUK

Merhaba. Ben Vanilya Kokulu Mektuplar. Yazarım Sevim Ak bana bu adı verdi. Tabi ben direk kitap haline gelmedim. Birkaç zorlu aşamadan geçtim. Sizlere bu aşamaları anlatacağım.

İlk önce Sevim beni yazmaya başladı. Karalama kâğıtlarına yazıyor, çiziyor, karalıyor, siliyor, tekrar yazıyordu. Uzunca bir süre yarım kalan parçalarını tamamlamasını bekledim. Nihayet yazma işlemi bitti ve beni kocaman bir binaya bıraktı. Orada anladığım kadarıyla beni klonlayıp kapak bastılar. Gerçekten tüyler ürperticiydi. Neyse ki sonrasında oradan çıkabildim. Bir kolinin içine girmiştım şimdi de. Benden ne istiyorlardı anlamıyordum. Bir yırtılma sesi duydum. Kolinin bandı kesilmişti. Daha sonra bir sürü kitap dostumun üstüne bırakıldım. Yaklaşık bir ay onlarla birlikte kaldım. Yaşlanmış hissediyordum. Sanırım kimse beni beğenmemişti. Yanlış anlamayın kırtasiyeci Mehmet amca'yı ve kitap dostlarımı seviyorum. Ama sadece... Biraz yeniliğe ihtiyacım var. Kapının zili çaldı. Yoksa bu beklediğim an mıydı? Evet. Bir el bana uzandı. Daha sonra kapağında hafif bir meltem hissettim. Sonunda dileğim gerçekleşmişti. Bir okulun kitaplığında'yım şimdi de. Orada 80 Günde Devri Âlem ile tanışsam kendimin en çok gezen varlıklardan olduğunu sanacaktım. Kitaplıkta bir sürü dostum oldu. Tabi beni okuyan minik önlüklü öğrenciler de dostlarımdan.

Ben bugüne kadar sapasağlam gelmedim tabii. Kapağım yırtıldı, sayfalarım karalanıp kopartıldı. Ama beni gerçekten okuyan çocukların yüzündeki mutluluğu hep görmek için yaşadıklarımın on mislini bile yaşayabilirdim.

Duru YEMİŞÇİ

OYUNCAK BEBEĞİM

Bir oyuncak bebeğim vardı küçükken

İçi pamuk dolu,

Yüreği sevgi ve umut.

Al yazmalı

Şirin mi şirin.

Adı da fıstık,

Tıpkı kendisi gibi.

Herkesten mutlu, hiç ağlamıyor

Daima gülümsüyor.

Keşke tüm insanlarda fıstık gibi.

Mutlu, sevecen olsa.

Keşke tüm çocuklar

Oyunla dolsa.

Savaşlar kalmaz dünyada

Hayat eğer buysa.

Nurhan KURUOĞLU

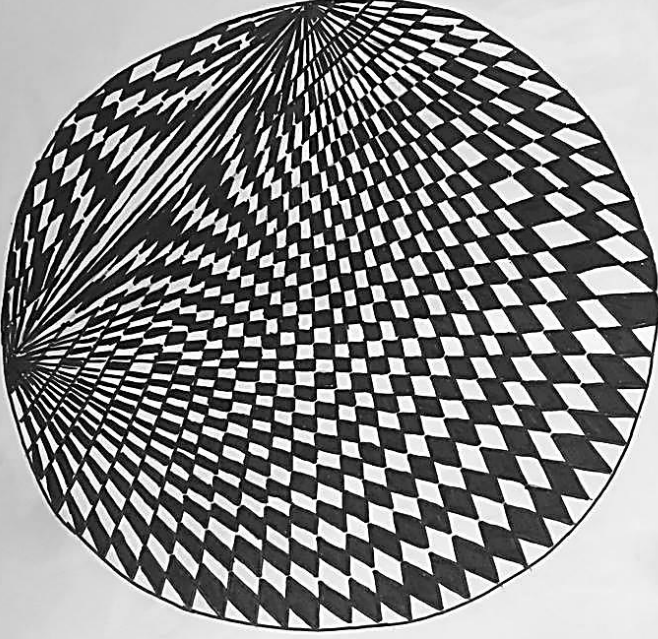
Tuana YILDIRIM

YAĞMUR MACERASI

O gün babama okuldan tek başıma dönebileceğimi söylemekle büyük bir hata yapmışım. Yolu biliyordum fakat etrafta yoğun bir sis oluşmuş, bu da yetmiyormuş gibi yağın yağmur çizmelerime dolmuştu. Islak çoraplarla yürümek pek kolay olmasa gerek az ileride yol dümdüz olmasına rağmen yere kapaklanıverdim. Kalkayım derken de elimde güçbela zapt ettiğim şemsiye uçmuştu. Bugün şanssızlığım üzerimde sanırım diye düşündüm.

Neyse ki yağmur bir 15 dakika sonra dindi. Her yer mis gibi toprak kokuyordu. Bu kokuyu duyduğumda dilime sürekli ismini bilmediğim bir şarkı dolandır. Yine öyle oldu. Her nedense şarkı söylerken herkes bana bakıyordu. Bir vitrinin önünde durdum. Her yerim çamur olmuştu. Pancar gibi kızardım. Yere düştüğümde balçık gibi bir şey hissetmişim zaten. Daha fazla rezil olmamak için annemin çantama temizlik kötü değildir diyerek sokuşturduğu iki ıslak mendil paketinden birini aldım ve olduğu kadarıyla sildim. En azından artık pek göze çarpmıyordum. Bunları yaparken yanlış yola sapmış olmalıyım ki gördüğüm hiçbir şey bana tanıdık gelmiyordu. Çaresiz yürümeye devam ettim. Bulduğum sokağın ismi Melodi sokağıymış. Gerçekten de isminin hakkını veriyor. Her yer müzik aleti satan ve müzik kursu veren yerlerle dolu. Daha sonra pazara geldim. Gariptir ki bu yer bana tanıdık geliyordu. "Neyse" deyip yoluma devam ettim. Her yer taze fesleğen kokuyordu. Daha sonra yakınlardan bir ses duydum. "Yarım kilo havuç alabilir miyim?" Olamaz! Bu annemin sesiydi. Şimdi beni görse soru yağmuruna tutardı. Fark ettirmeden sıvıştım. İşte burası bizim mahallemizdi. Koşa koşa eve gittim. Annem de hemen ardından geldi zaten. "Havuçlu kek mi yapacaksın yoksa?" dedim. "Evet, nereden bildin?" dedi. Sanki kendisi de yeni öğrenmiş gibiydi. "Saçının bu hali ne, şemsiyeni mi unuttun yoksa?" dedi. Ben de cevap vermeden sessizce kıkırdarak odama ışıldandım.

Yağmur için yaptığım kötü yorumları geri aldım. Çünkü o olmasa böylesi güzel bir gün yaşamazdım.

Gülse SAYLIK
SORU CEVAP

-Merhaba Samet Öğretmenim. Röportaj talebimi kabul ettiğiniz ve bana kıymetli vaktinizi ayırdığınız için çok teşekkür ederim.

-Merhaba Gülse. Ben teşekkür ederim. Sorularını heyecanla bekliyorum.

-Mesleğiniz hakkında seçimi ailenizin yardımı ile mi yaptınız?

-Meslek seçimimde ilgilerimin yanında ailemin de etkisi oldu. Babam öğretmen olduğu için küçük yaşlardan itibaren "öğretmen" kavramı benim için özeldi. Sonrasında biraz kendi tercihlerim biraz kaderin çizdiği yol ile öğretmenliğe başlamış oldum.

Eren YILMAZ
SABRET

Sabret ey gönül sabret
Bir gün bu acılar diner elbet
Dünya malı dünyada kalır
Sen yılma yeter ki sabret.

Sabrın sonu selamettir
Hediyesi varoluş, hikmettir
Değerini bilirsen eğer
Gönlün elbet feraha erer.

Sabreyle deli gönül
Vakti gelecek elbet
Mutluluk pek yakında
Duracak senin kapında.

-Neden Türkçe öğretmenliğini seçtiniz?

-Lisedeyken dillerin kökenini araştırmayı, farklı dillerin sözlüklerini okumayı çok severdim. Türkçenin yeri de bambaşkaydı. Türkçemizin zenginliğini ve bu zenginliği öğrencilerimle paylaşacağım anı hayal ettim. Şiire ve şairlere küçük yaşlardan itibaren ilgim vardı. Şiir kitaplarını uzun süre merakla takip ettim. Edebiyata olan bu bilgim etkili oldu sanırım.

-Öğrencilik yıllarınızda çalışma sisteminiz nasıldı? Sevmediğiniz ders var mıydı?

-Derslerimi dikkatli dinlerdim. Farklı not alma yöntemleri geliştirmeye, şifreleme ve kodlama gibi yöntemlerle kalıcılığı artırmaya çalışırdım. Öğrendiklerimin baş harflerini kullanarak anlamlı kelimeler oluştururdum mesela. Kâğıtlara küçük notlar alıp saklardım. Çok çalışkan bir öğrenci olduğum söylenemez ancak çalışmam gereken konulara gerektiği kadar çalışırdım. Günlük tekrar mutlaka yapıyordum. Fen Bilimleri dersini sevedim. Eğitim hayatım boyunca en düşük notlarım Fen Bilimleri dersinden oldu.

-Bildiğim kadarıyla küçük bir oğlunuz var. Oğlunuzun öğretmen olmasını ister misiniz? Onu bu konuda yönlendirir misiniz?

-Evet, 5,5 yaşında bir oğlum var, Kağan. Öğretmen olmasını istemem demek mesleğimize saygısızlık olur. Öğretmen olmasını isterim ancak kendisi de isterse. Meslek seçiminde ailenin isteği ve beklentilerinden ziyade çocukların ilgi ve yetenekleri dikkate alınmalı bence. Belli mesleklerin insanlara dayatılmasını ve o meslekler dışındaki mesleklerin önemsiz görülmesini doğru bulmuyorum. Önemli olan çocukların ne istediği ve neyle mutlu olacağı. Ben tabii ki yol gösterici olarak rehberlik edeceğim.

-Günümüzdeki öğretmenlik ile geçmişteki öğretmenlik arasında sizce bir fark var mı?

-Öğretmen arkadaşlarımdan "Öğrenciliğin zor olduğu dönemde öğrenci, öğretmenliğin zor olduğu dönemde öğretmen olduk." cümlesini sık sık duyuyorum. Katıldığım noktalar var elbette. Geçmişte öğretmenlik hem toplum hem de öğrenciler tarafından çok daha fazla değer görüyordu. Değişen toplum yapısı, teknoloji, bilgiye ulaşım hızı gibi etkenlerle bu bakış açısı değişti. Bazı noktalarda öğretmenin işine çok müdahale ediliyor ve hevesi kırılıyor. Zorlukları olsa da her dönemde çok kıymetli bir mesleğimiz var. Değişmeyen nokta bu sanırım.

-Öğretmen olmasaydınız hangi mesleği seçerdiniz? Neden?

Şair ya da spor muhabiri olmayı isterdim. Şiir ve sporu çok sevdiğim için. Şiir kitabı çıkarmak ya da farklı şehirlerde spor müsabakalarını takip edip aynı zamanda o şehirleri gezmek güzel olurdu.

-Öğretmen olmak için hangi okullarda nasıl bir eğitim aldınız, öğretmen olmak hayatınızı nasıl etkiledi?

-Ortaokul son sınıfa kadar köy okulunda eğitim aldım. Girdiğimiz sınav sonucu Afyon Anadolu Öğretmen Lisesine başladım. Lise son sınıfta da sınav sonucu Gazi Üniversitesi Türkçe Öğretmenliği bölümünü kazandım. Bu bölümden mezun olup KPSS sonucu öğretmenliğe başladım. Öğretmenlik zihinsel olarak yorucu, sabır gerektiren bir meslek. Bunun yanında manevi olarak da çok mutlu olacağınız durumlarla karşılaşıyorsunuz. Özünde sevgi var, ışıltılı minik gözler var. Çocukların bazı davranışlarına kızsak da onlara bakış açım öğretmenlikle birlikte değişti. Davranışlarına takılmaktan ziyade davranışın altında yatan sebebi anlamaya çalışıyorum. Onların dünyalarını daha iyi çözümlenmek gerekir. Her davranışın bir alt yapısı var. Sevgiye, sevgimizi göstermeye ve gülümsemeye ihtiyacımız var. Bazen çok yorulsa da tükensek de çocuklarımızı anlamaya ve gülümsetmeye ihtiyacımız var. Başarabildiğimiz kadar...

-Son olarak sizce Türkçe sadece bir dil midir?

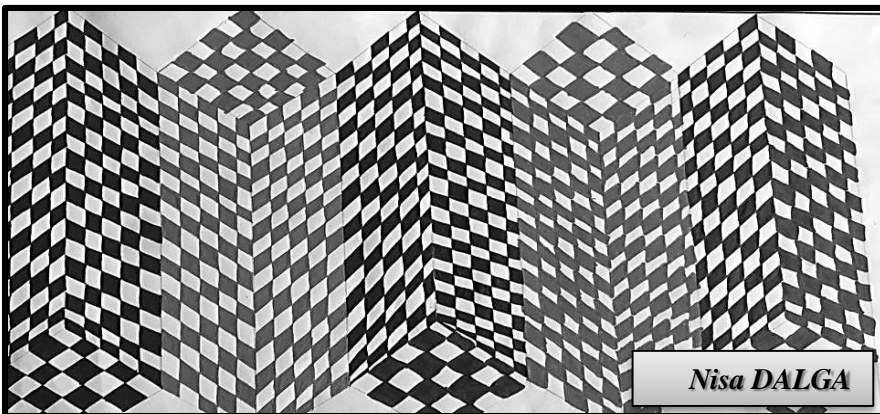
-Gülse bu soruyu seçmiş olman beni özellikle mutlu etti. Türkçe kesinlikle sadece bir dil değildir. Sadece dil olsaydı konuşmamızı, anlaşmamızı ve yazmamızı sağlayan harf ve kelime yığını olurdu. Oysa Türkçe tarihin ta kendisidir. Benliğimizdir. Bizden izler taşır. Özgürlüğümüzün yegâne simgesidir. "Ses bayrağımızdır." Kültürümüzün taşıyıcısıdır. Dili yok olmuş milletler bağımsızlıklarını da kaybederler. Bayrağımız gibi Türkçemiz de istiklalini vücut bulmuş halidir. Sizlerin omuzlarında geleceğe güvenle taşıyacağımızdan şüphem yok. Dilimizi yabancı dillerin boyunduruğundan kurtarmaktan başka çaremiz yok.

İlla ki duymuşsunuzdur "Gönlüm hep seni arıyor, neredesin sen?" diye çığırın sesi. Peki, hiç gerçekten kulak verdiniz mi bu sese. Ozan Neşetle, Garip Neşetle, Abdal Neşetle tanıştınız mı hiç. Gönlünüze hiç almadıysanız bu güzel adamı gelin bir tanıyalım.

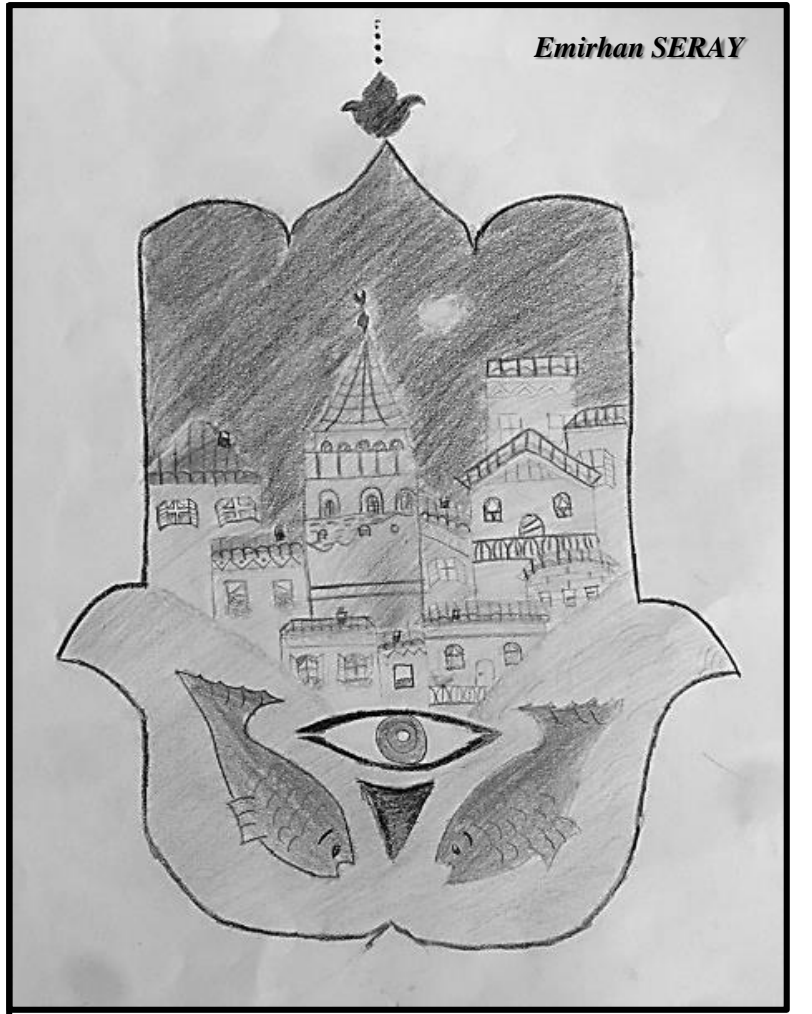
Halk ozanlığı ve abdallık mertebesinin son temsilcisidir Neşet Ertaş. Abdal, dili kullanmadaki yetenekleri ve müzikal kabiliyetteki yetenekleri ile kültürümüzün önemli taşıyıcılarıdır. Göçebelendir kendileri. Abdallık babadan oğula geçer ama saltanat gibi geçen şey taht, padişahlık, zenginlik değildir. İnsanlıktır, paylaşmaktır. İşte Neşet Ertaş sazı ve sözü ile bu abdalların arasından yetişmiştir. Yunus Emre'nin, Karacaoğlan'ın varlık bulmuş halidir. "Ay Dost" diye yeri göğü inletendir Neşet Ertaş. "Yazımızı kışa çeviren" her şey onun sazında dile gelir. Peki ya bir "Zahide" yok mudur herkesin gönlünde? Bu "Yalan Dünya"da gönlümüzü dağılayanları "Gönül Dağı"nda ağırlamaz mıyız? Bozkırın sesidir, tezenesidir. "Zülûf dökülmüş yüzlerde" ararız sevdanın tebessümünü. Türkünün vücut bulmuş halidir büyük usta.

1938 tarihinde Kırşehir Çiçekdağı'nda dünyaya gelmiştir. Neşet dünyaya gelmeden önce babası (Muharrem Ertaş) alır sazı eline başlar çalmaya. Neşet'in dünyaya geldiğinde ilk duyduğu ses babasının sazıdır. Asla da kopamaz bu sestem. İlkokulda keman ardından bağlama çalmayı öğrenen Neşet babasıyla birlikte yaşadığı yörenin düğünlerinde sazıyla türküler söylemeye başlar. 12 yaşında anacığını kaybeder. Kırşehir, Niğde, Yozgat, Kırıkkale... Babasıyla köy köy dolaştığından okuluna gidemez. Düğünlerde saz çalıp, kaşık tutar. Bir gün Neşet bir köy düğününde bir kıza sevdalanır. Kızın babası saz çalıp türkü söylediğinden kızını Neşet'e vermez. Neşet'in sazı, türküsü aşığılanmış; hor görülmüştür. "Aşığıldık. En açık örneği atasözü haline geldi. Kızı gönlüne bırakırsan, ya davulcuya varır ya zurnacıya. Davulcu zurnacı fakir olduğu için. Ama parayı veren düdüğü çalıyor. Gönül parayla satılır mı?" demiştir Neşet bir röportajında. Neşet 14 yaşında küser toprağına. Alır sazını eline cebinde sadece 2,5 lirası vardır. Yurttan Sesler programında türkü söylemek için son kalan parasıyla Ankara biletini alır. Bir gün boyunca radyonun kapısında bekler. Almazlar Neşet'i. Ertesi günler hep gelir ve bekler. En sonunda çal bari duyalım derler. Neşet bir başlar çalmaya hemen yarın programa alırlar Neşet'i. İstanbul'a gitmesi gerekir Neşet'in. Ama parası yoktur. "İstanbul'a gideceğim ama param yok. "der. Bilet satan çalışanlara akşama kadar saz çalar. Neşet'e en arkada bir yer verirler. Ayakta gider İstanbul'a. Neşet'e İstanbul'da Şençalar plağın sahibi Kadri Şençalar yardım eder ve onu bir mekâna götürür, "Size bir garip getirdim." der. Genç Neşet iki plak doldurur ve her ay Ankara Radyosu'nda iki defa program yapar.

Ankara'da Leyla adlı bir kadınla evlenir ama fazla sürmez bu evlilik. Bir gün alır sazı eline ama parmaklarını hareket ettiremez. Sol tarafı felç olmuştur garibin. Parasız kalır ve Almanya'daki kardeşinin yanına gider. Orda 27 yıl kalır. En sonunda sazını alıp memleketine döner. Unesco kendisini "Yaşayan İnsan Hazinesi" olarak gösterir. Hiç okula gitmez ama İTÜ Devlet Konservatuarından Fahri Doktor unvanı alır. Bu güzel insan bir gün yorulur ve buralardan geçer. Geriye türküleri, şiirleri ve o güzel sözleri kalır. Neşet Ertaş olmak zordur bu dünyada. Mekânın cennet olsun güzel adam...

Nisa DALGA

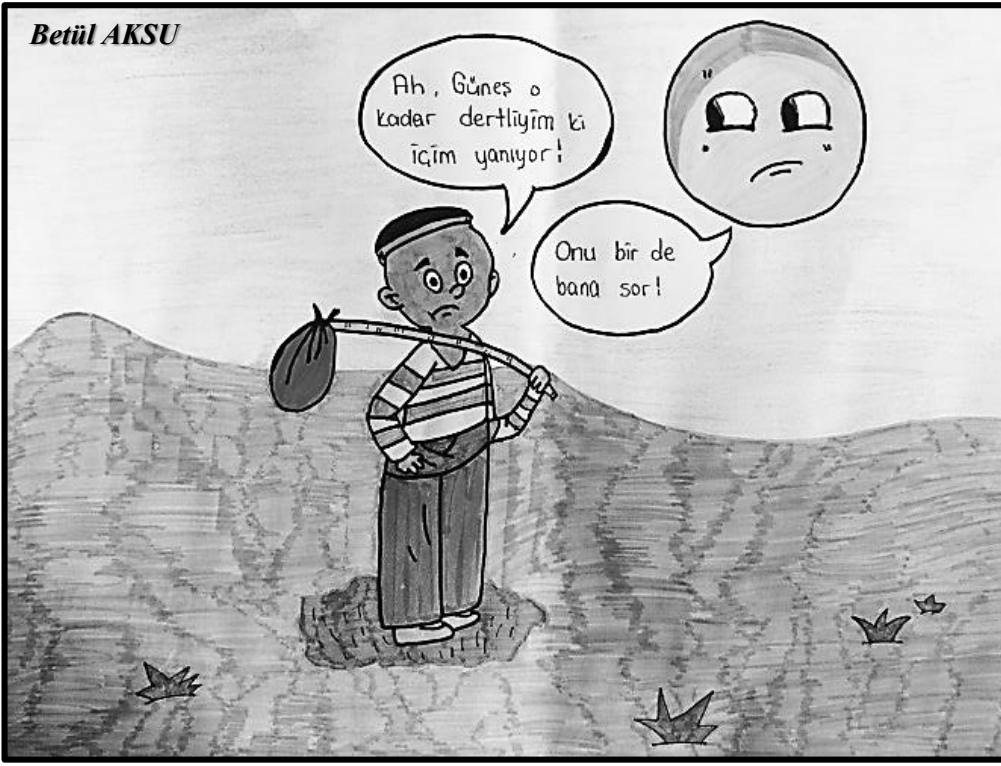

Ayra YILDIRIM ALINAN DERS

Bir varmış bir yokmuş. Bundan çok uzun zaman önce sular altında bir krallık varmış. Bu krallığın halkı deniz hayvanlarından ziyade deniz erkekleri ve deniz kızlarıymış. Bu krallığın bir de kral ve kraliçesi varmış tabii. Ve de onların kızı Prenses Ada.

Prenses hep suyun üstünü yani karayı merak edermiş. Ancak hiç oraya gidememiş. Çünkü bu krallığın insanların saldırısına uğraması istenmiyormuş. Bu şehrin bir diğer özelliği de suyunun o bölgedeki diğer denizlerden farklı olarak kana kana içmelik tatlı su olmasıymış. O krallıkta üzüntü denen bir şey olmadığı için kimsenin gözyaşı akmaz dolayısıyla da gözyaşındaki tuz denize karışmazmış. Ancak prenses hiç mutlu değilmiş. Krallıkta onu güldürebilmek için nice yarışmalar düzenlenmiş ama nafile. Prensesin tek derdi karaya ayak basmakmış. Sırf bu nedenle yemek yemez olmuş. Kral ve kraliçe bu duruma çok üzülmüşler. Mecburen ona izin vermişler. Prenses ilkin bunu şaka sanmış sonra gerçeğin farkına varmış. Hazırlıklarını yapıp karaya çıkmış. Orada bir kız ile tanışmış. Kız onun kuyruğunu görünce büyüsü için kullanmak istemiş. Çünkü prensesin tanıştığı kız aslında bir cadıymış. Cadı prensesi bir hafta böyle kandırmış. Kızın kuyruğunu elinden almaya çalışmış. Prenses olanca gücüyle çırpınmış. Nihayet cadının elinden güç bela kurtulmuş. Kaçarak soluğu ailesinin yanında almış. Bütün olanları onlara anlatmış. Kral ve kraliçe kızlarının korktuğunu ve üzüldüğünü görünce ona sarılmış, sırma saçlarını okşamışlar. İşte o an prensesin gözünden iki damla yaş dökülmüş. Ama bu sefer mutluluktan.

Neyse ki halkın gözleri tuza dayanıklıymış. Prenses iyi bir ders almış ve ailesinin söylediklerini artık hep dikkate almış. Mutlu bir hayat sürmüş.

Elif Irmak AVCI

ŞAŞKIN, BICIRIK VE BİLGE

Bildiğiniz üzere saatler çeşit çeşittir. Şaşkın kum saatleri, bicirık kol saatleri ve bilge duvar saatleri. Bu isimlerin nereden geldiğini sorabilirsiniz. O halde size anlatayım. Mesela kol saatleri bicirık olurlar çünkü tüm saatlerden daha küçüktür.

Her zaman yanımızdadır onlar. Evin minik büyümeyen yaramaz çocuğu adeta. Gezmeyi sever kol saatleri. Biz nereye onlar da oraya. Hem çeşit çeşit, renk renk... Şimdi gelelim kum saatlerine. Onlar biraz şaşkın olurlar. Çünkü sürekli aşağı yukarı devrilmekten kafaları karışır. Onlara saati sorduğumuzda size söyleyemezler kafalı karışık olduğundan kendileri de bilmiyordur saatin kaç olduğunu. Ve duvar saatlerine gelirse onlar ağırbaşlı ve bilge olurlar, yerlerinden pek kımıldamazlar. Evde olan biten her şeyi bilir ve görürler. Tüm saatler suyu pek sevmezler. Bu da onların ortak özelliğidir.

Bir ortak özellikleri daha vardır ki bize zamanı haber verirler, planlamaya yardım ederler. Bazen yorulurlar, hastalanırlar ve bize bunu haber vermek için dururlar. Biz de onları alırız, evirir çevirir tedavi ederiz. Bize her doğan günü, batan güneşi ve uyku saatimizi söylemeye devam ederler. İşte saatler böyledir. Her an bize yardımcı olurlar. Özverilidirler. Sabaha kadar gözlerini kırpmadan bekleyip bizi tam vaktinde uyandırırılar. O an onlara kızsak da işimize, okulumuza zamanında gitmemizi sağladıkları için aslında teşekkür borçluyuz. Saatlerin mesai saatleri de tüm gündür. Çok yorulurlar ama hiç ses etmezler. Akrep ve yelkovanları vardır bir de. İkisi sürekli yakalamaca oynarlar. Birbirini sevmeseler de onların da barıştığı bir zaman vardır.

Yorulup dursalar bile günde 2 kez doğruyu söylemekten geri kalmazlar. Saatler işlerini severler. Biz de onları severiz...

Hüseyin Efe ARICI BAHARIN YAZI

Savaş... Ne kadar basit çıkıyor ağızdan değil mi? Oysa bunu yaşayan o milyonlarca çocuk için nedir bu kelime? Acaba onlarda bizim kadar rahat mı söylüyor bu kelimeyi? Hayır. Onlar bu kelimeyi duyduğu an etraf zifiri karanlık olur, her duyduğunda ciğerin yanar, boğazın düğümlenir... İşte o hissi biz bilemeyiz.

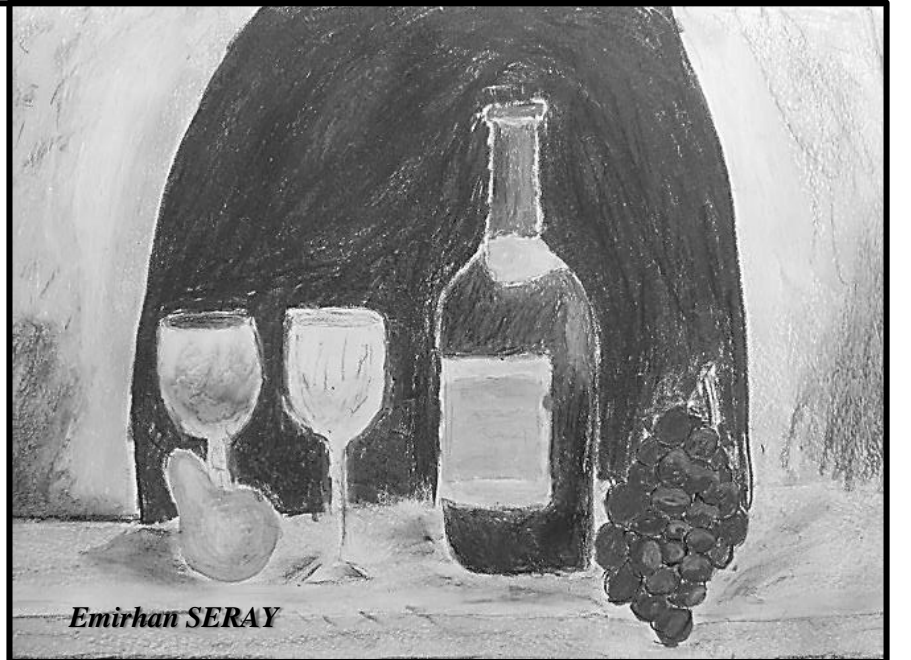
Bir çocuk olduğunuzu düşünün. Anneniz, babanız, tanıdıklarınız, sevdikleriniz gözünüzün önünde yok oluyor! O çocuklar masal değil! Gerçeğin ta kendisi! Uçurtmaları izleyen ıslıl gözler bomba sesleriyle güne uyanıyor. Kan görüyor, gözyaşı oluyor. Saklambaç oynarken arkadaşların saklanırdı çocuklar, mermilerden değil. Yakalamaca oynarken namlulardan kaçıyor şimdi ise. Kabullenemediğimiz gerçekler, kurtaramadığımız baharlar, solup giden yaşamlar bizim yakamızı bırakmayacak. Oysa o baharlar ileride sizin gerçeğinizi sizden iyi bilecek, sizin yaşamınızı sizden çok düşünecekti. Sınır bir engel değildir, baharlar için tüm sınırlar aşılır. Sınır korkuyu önünüzde aşılamayacak bir duvar olarak görmektir.

Karanlık onların gözlerinin perdesi olmadan, bir sayfa daha kapanmadan, baharımız kış olmadan biz onların yazı olalım. Karanlık gecelerine güneş, dertlerine derman, en çok sevinecekleri ferman olalım...

Zeynep MUTLU DOST

Sığındığın limandır
Sıcacık bir yuva
Kimi zaman derttir
Kimi zaman dua.

Hırstan kurulmaz
Menfaat hiç bulunmaz
Kitli sandıktır
Anıların olduğu
Anahtarı kimdeyse
Onun olur sırları...

Emirhan SERAY

Yeşil bina deyince hemen çevre bilimle ilgili, tasarruflu, çevre dostu binalar aklımıza gelir. Amerikalı bilim adamlarının doğayı korumak amacıyla geliştirdiği bir makaleyi okuyamayacaksınız, üzgünüm. Bu yazıda benim için büyük manevi bir değeri olan, tuğladan, çimentodan, demirden, harçtan, kumdan oluşan bir binanın dördüncü katında yaşamış bir çocuğun ağzından yeşil binayı dinleyeceksiniz.

Taşındığımız ikinci evdi. Eski evimizden de taşınmak kolay olmadı. Taşındığımız günü hayal meyal hatırlıyorum da (seksen yapımı filmler gibi, titrek) en son dayım koltukları taşıyordu. Tabii ben o zamanlar anaokuluna başlayacaktım, eğitimim burada başlayacaktı. Çevreyi tanımak, komşulara ısınmak benim için zor olabilir diye düşünüyordum çünkü herkesle kolay kolay iletişim kuramam. Sandığım gibi zor olmadı, karşı komşumuz Yıldız teyzeler bizim ailemiz oldu. Yıldız teyze (cömert mi desem, eli bol, alçak gönüllü mü desem) vefalı, sıcakkanlı biriydi. Pişirdiği yemekleri -yemeklerini yerken, özellikle mercimek köftesini, ara sıra parmaklarımı da ısırırdım, hele açlığım dek geldiyse- "Kokuları size kadar gelmiştir." diye bir tabak vermeden edemezdi. Beni kendi kızlarından ayırt etmezdi. Her sabah erkenden kalkıp fırıncıdan bize ve kendilerine ekmek alır, kapımıza takardı. Elleri dert görmesin, hafta sonu fırıncıya gitme telaşesini yaşatmadı. Ekmek parasını ele verince kabul etmez, biz de kabul etmiyor diye ayakkabısının içine koyardık. Farklı bir ticaret anlayışımız vardı, kabul ediyordum. Kendisi en az bir lokman hekim kadar şifacıydı. Hasta olunca apar topar acile gitmez, en az bir acil doktoru kadar da becerikliydi, bir adım ötedeki komşumuza giderdik. Gerek doğal kürleri olsun, gerek doğal ilaçları, bitki çayları olsun ayaklı bir ansiklopediydi.

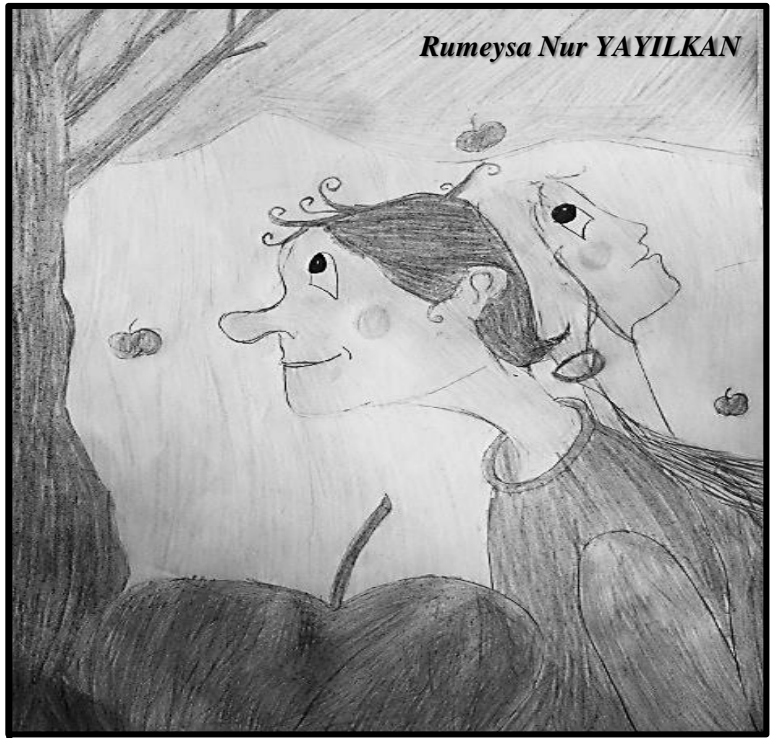
En büyük kızı Ayşegül... Onu anlatırım anlatmasına ama cilt cilt kitap tutar kesin. Pes ediyorum. En büyükleri Yunus abi..! Tam bir efsanedir. Anne babaların şu duasındaki " Okusun da vatana millete hayırlı evlat olsun." öğrencisi. O, tanıdığım en büyük canlı örnek. Çok çalışkan, çalışınca huzur bulan. Bayramlarda topladığım şekerleri, çikolataları canı gönülden ona verirdim.

(Zihnini açsın diye) Tabii annesi aracılığıyla. Çünkü onun yüzünü görmek cenneti garantilemek gibiydi. Bazen sürpriz yumurtaların içindeki oyuncakları yapamadığımda ya da bilemediğim soru olursa götürürdüm. Yüzünü görmek o zaman mümkündü. Az da olsa bana bir "abi" gibi davrandığından ötürü minnettarım. Alçak gönüllüydü annesi gibi. Çalışkanım diye ortalarda havalanarak, kibirlenerek dolaşmazdı. Yazın memleketi Kayseri' ye dayılarının yanında pideci olarak çalışmaya giderlerdi. Tabii yıllar geçti, üniversiteyi kazandı, bunu yazarken gurur duyuyorum, birincilikle bitirdi. Yıldız teyze zamanında benden az dua istemedi sonuçta. Sınava girip vali ya da kaymakam olacak.

Ömer abinin böyle şeylere akli ermez ya, o da liseyi bitirip mobilyacıda işe başladı. Bir mütevazı, bir alçak gönüllü, bir utangaç... Küçük kız Sude' yi anlatmayayım çok gıcıkta. Bunları yazarken insan gıcıklığını bile özlüyor, düştüğümüz hale bak. Hatırlıyorum da bir ara beni ısıırıyordu. Büyüylene kadar emzik taktı. Bazen ağzından çıkarıyordum, o da basıyordu yaygarayı... Bu ailenin bütün fertlerini anlattım, tek aslan yürekli Osman amca kaldı. Onu ise bilgisayar başında okey oynadığıyla hatırlıyorum. Onların altında teyzemler, daha sonra nursesiz Nurdan abla ve Muslera' nın kaleci olmasına rağmen gol attığında "Muslela vuldu gol oldu!" diyen peltek oğlu, Aysel abla ve omzundan indirmedeği pek sayın kuşu, uyanık, bir o kadar da gıcık kızı Yağmur, al yanaklı Tontış ablası...

Her hikâyenin (her ne kadar doğru bir tanım olmasa da) hüznünlü bir sonu vardır. Önce Aysel ablalardan tam kurtulduk derken Yıldız teyzeler Erciyes' in arkasına gitti. Binanın tadı tuzu kalmamıştı. Biz de yeni ev arayışlarına düşüp ev bulduk, teyzemlerle taşındık. Bazen yolumuz düşer de, önünden geçerse, "Ne anılar kaldı be! " demeden edemiyoruz.

Evet, size bir bilim makalesi yazamadım, hoş görün fakat size gerçek ayrılıkları aktardım. Daha yazamadığım çok şey var, yazsam seri seri kitap olur. Benden size bir tavsiye: Ev almayın, komşu alın.

Gökyüzündeki tek yıldız gibi
Soruyorum seni yalnızlara
Kişiliğimi ışığınla çizdim
Yazmak hayalim
Sensin, mısralarımsın.

Doğa ELBİR **SENSİN**

Çölde damla su aramak gibi
Arıyorum seni rüyalarımda
Anlatıcısı hayallerimin
Şairi düşlerimin
Sensin, ümitlerimsin.

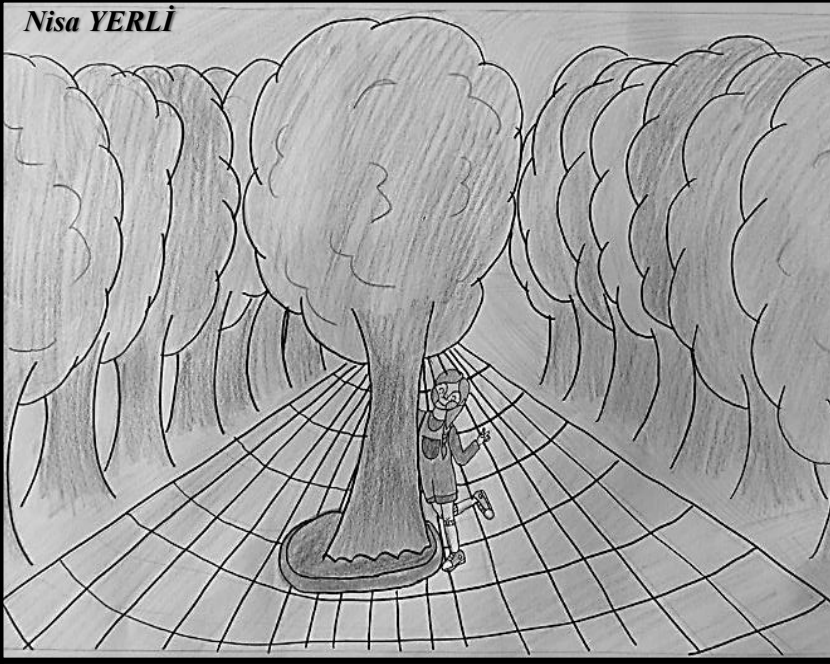
Anlat bana kendini
Sayfa sayfa, harf harf
Her bir hecende
Bin hazine saklı
Definelerini arayayım
Mücevherimsin,
Sensin...

Begüm YILDIRIM **BİR FİDAN SAYESİNDE**

Bundan en fazla dört yıl önceydi. Ben o zamanlarda da şimdi olduğu gibi kitap kurduyordum. Her türlü kitap, dergi ve gazeteyi okurdum. Bir gün gözümde dergi standındaki siyah poşet çarptı. Poşetin arkasında da bir dergi vardı. Sanırım poşetin içinde dergide sözü edilen çam ağacı fidanı vardı. Sonunda babamdan almasını isteyeceğim dergiyi bulmuştum işte. Eve gelince de babamla birlikte çam ağacını henüz fidan olduğu için küçük bir saksıya dikmiştik. Bir hafta boyunca fidanımın yaprağıyla, toprağıyla, suyuyla ve daha birçok şeyiyle eksiksiz olarak ilgilenmeye çalışmıştım.

Ama sonraki hafta dersler, ödevler derken tamamen aklımdan çıkmıştı. Sonra "Bir bakayım." demiştim kaygıyla. Bir de ne göreyim. Diktiğimde yemyeşil olan fidan şimdi sapsarı, boynu bükülmüş durmuyor mu! Öylesine üzülmuştüm ki uzunca bir süre boynum da fidanım gibi bükük kalmıştı. Fidanımı babam da görmüş olmalı ki ertesi gün baktığımda saksının da fidanın da yerinde yellere esiyordu. İşte şimdi üzüntüm iki katına çıkmıştı. Babam aradan birkaç saat geçtikten sonra beni yanına çağırdı. Bu davranışından dolayı bana kızacağına sanmıştım. Ama babam ondan hiç beklemediğim bir yumuşaklıkla söze başladı. " Sorumluluk hafife alınacak bir şey değildir kızım. Sen en azından ileride aynı hatayı tekrar yapmayacak, hatta bu yaptığın için sevineceksin. Haydi, artık üzme kendini." dedi. (Yani tam olarak hatırlamasam da üç aşağı beş yukarı bu cümleyi kurdu.) Evet, babam haklıydı. Böyle davrandığı ve bana verdiği bu güzel ders için teşekkür ettim.

O gün bugündür büyük bir sorumluluk almadan önce iki kez düşünüyorum. Teşekkürler babacığım.

Belinay KAHRAMAN ÖZGÜRLÜĞÜN ÖNEMİ

Her insan özgür olarak dünyaya gelir ve bundan sonraki hayatında hür yaşaması kendisine bağlıdır. Hürriyet bir insanın hayattaki en büyük değeridir.

Bir insanın kendi hayatını yaşaması ve başarılı olması özgür olmasına bağlıdır çünkü özgür olmayan insan başkalarının istediklerini yapmak zorundadır, hayalleri sınırlıdır, böyle bir yaşam da çok zordur. Özgür olmayan insan özgün olamaz. Düşüncelerine zincir vurulmuştur. Düşüncelerine zincir vurulan bir insan da bir yere kadar kendini yaşayabilir, kendi olabilir. Bu yüzden özgürlük bizim en değerli hazinemizdir. Hayatı kendimiz ve sevdiğimiz için daha da güzelleştirmek istiyorsak bize gerekli tek şey özgürlüktür. Hür iradesiyle hareket eden çalışkan ve dürüst bir toplum şüphesiz dünyanın en ileri en çağdaş toplumu olur. Bütün bunlar ancak insanın özgür olmasıyla mümkündür.

İşte bu yüzden hürriyetimizi canımız pahasına korumaya ve muhafaza etmeye gayret etmeliyiz.

Toprak TAŞINEN ASİL ULU TÜRKÇEM

Bembeyaz papatyalar ağlıyordu
Ulu ve asil Türkçemi istiyorum ben.
Bilmedim kelimeler uğurlamasın beni kışa
Davet etmesin beni bilmediğim yaza.

Al bayrağım sensiz dalgalanamıyor,
Beni Türkçem göklere çıkarsın diyor,
Beni Türkçeyle dolu rüzgâr dalgalandırsın
Sonbaharda yabancı kelimeler dökülsün istiyor.

Köşe başında akan coşkun dere
Artık eskisi gibi akıyor
Hani beni bağımsızlığım, egemenliğim
Hangi mevsim rüzgârında kutlu Türkçem.
Arıyorum..!
Karamanoğlu Mehmet Bey misali.
Arıyorum..!
Öz Türkçem özgürlük timsali.

İdil ELBİR

KARANLIKTAN AYDINLIĞA

Karanlıkta olduğunuzu düşünün. Işığın olmadığı bir karanlık, zifiri... İlk olarak mumlara sarılırız. Sadece ışık yayıyor bizim için. Oysa sırf bizi aydınlatmak için yanıyor mum. Birbirlerinin yanışını izliyorlar aydınlatmak için bizi. Maalesef insan ise her yerde insan. Bu yanışın bize bir mesaj ya da örnek oluşturduğunu fark edemiyorlar.

Mum öyle bir varlıktır ki aydınlatırken karanlığı kendi bedeninin eritir yavaş yavaş ve aslında kendi karanlıklarına da ışık olur. Işık insanların dünyayı algılayabilmesi, görebilmesi için gereklidir. Doğruyu yanlış ayırmak için. Fakat biz insanlar ışık olduğu halde neden yanlış doğruyu ayıramıyoruz. Yoksa seçmek mi istemiyoruz? Yanlış daha kolay kavıyor, benimsiyor ve düşüncelerin mantıklı olup olmadığını sorgulamıyoruz. Mum aslında bir sembolken, bunun sembolüken biz bunu göremiyoruz. Nasıl güneş doğar gece güne dönerse cahillik bilginin ışığıyla karanlıktan kurtulur. Nasıl bir mum devirirse geceyi, yok ederse karanlıkları insan isterse neleri beceremez ki? Yeter ki insan okusun ve öğrensün karanlıkların her zaman aydınlığa döneceğini. Tıpkı mum gibi önce kendini sonra etrafı aydınlatsın.

Mum dibine ışık, insan kendine aydınlık olsun. Günleriniz karanlıktan uzak olsun.

Feyza Nur TAŞINEN SEVGİLİ BEN

Sevgili Feyza,

Sana mektup yazmaya karar verme süreci zordu. Hele ki 15 yıl sonraki halini ön görmek ve bir şeyler yazmak beni biraz yordu. İnsanın kendine mektup yazması enteresan tabi. 6 yıl süren üniversite hayatımdan sonra kalp cerrahisi oldum. 4 yıldır doktorluk yapıyorum. Çok da mutluyum. Hem 6 yaşından beri istediğim mesleği yapıyorum hem de insanların hayatlarını kurtarmak onların dertlerini azaltmak ve çok memnun ediyorum. Benden mutlu kim olabilir ki? 2 yıl asistanlık yaptım, 1 yıl da İzmir'de özel hastanede çalıştım. Daha sonra Japonya'dan aldığım davet -iş teklifi demek daha doğru olur sanırım- üzerine orada bir hastanede çalışmaya başladım.

Japonya'da bu kadar çalışkan ve zeki insan varken beni çağırılmaları hoşuma gitti. Ben hak ettim bu teklifi. Sınırlarımı genişlettim, emek verdim. Eğer iyi bir amacımız varsa sınırları genişletmek, hayaller kurmak bazen çok iyidir. Her neyse şu an Japonya'da, Tokyo'dayım. Size bir sır vereyim. Buraya geleli bir yıl oldu ancak hala Japonlara alışamadım. Onların dili Konji. Gerçekten garip bir dil. O kadar ilginç kuralları var ki birisi bir şey soracak diye evden çıkmaya korkuyorum. Japonların enteresan kültürleri var. Japonya'da ayakkabı ile asla eve girilmez, gitme saatinin geldiğini çay dağıtarak anlatmaya çalışırlar, yemek yerken ağzını ne kadar çok şapırdatarsan yemeği o denli beğendiğin anlamına gelir. Hele o kimonolar yok mu? İçinde çok terliyorum hala alışamadım. Hiç bana göre değil.

Neyse 15 yıl sonra beni görmeye gelerseniz telefon kodu 81, başkent Tokyo'da görüşürüz. Bir de gelirken yanınızda baklava getirin kendisinin yüzünü bir yıldır göremedim. Hoşça kalın.

Dergimizin yayınlanması için katkıda bulunan ASKALE SEYAHAT TURİZM' e teşekkür ederiz.

İMTİYAZ SAHİBİ

Muharrem TUNCER

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Samet ERYILDIZ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Zübeyir ŞAHİN

GÖRSEL DANIŞMAN

Emine TAŞÇI

YAYIN KURULU

Nil URANS

Münevver Çaylı TUNCER

Hürriyet BULUT

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Stad Caddesi No:45 Çubuk/ANKARA

0312 838 52 24